

Sygn. akt II K 342/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26/11/2019 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant – sekretarz sądowy K. S.

przy udziale Prokuratora - -----

po rozpoznaniu w dniu 26/11/2019 r.

sprawy:

A. U.

s. B. i D. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 sierpnia 2019 r. w miejscowości P., powiat (...), kierował w ruchu lądowym na drodze publicznej (...) ciągnikiem rolniczym marki U. o numerach rejestracyjnych (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,50 mg/l alkoholu (wynik I badania w dniu 24 sierpnia 2019 r. o godz. 17:32) oraz 0,53 mg/l alkoholu (wynik I badania w dniu 24 sierpnia 2019 r. o godz. 17:51) w wydychanym powietrzu, ustalonym w wyniku badania urządzeniem kontrolno-pomiarowym A. 6020+

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. ustalając, iż oskarżony **A. U.** dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu tj. występku z art. 178a § 1 k.k. oraz uznając, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość popełnionego czynu nie były znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w związku z art. 67 § 1 k.k. prowadzone przeciwko **A. U.** postępowanie karne warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby od uprawomocnienia się wyroku;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. i art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.500,- zł (jeden tysiąc pięćset złotych);

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2019 r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi zakazu prowadzenia pojazdów,

V. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 100,- zł (sto złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych).

Sygn. akt II K 342/19

UZASADNIENIE

W dniu 24 sierpnia 2019 roku A. U. wypił trzy piwa. Następnie udał się po swój ciągnik rolniczy do mechanika. Czuł się dobrze, nie wydawało mu się, że jest pijany. Po głównej drodze miał do przejechania tylko kawałek. Około godziny 17:30 pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Policji na terenie miejscowości P. zatrzymali A. U. kierującego ciągnikiem rolniczym U. do kontroli drogowej. Został on poddany badaniom urządzeniem typu A. 6020+. W momencie zatrzymania zawartość alkoholu w jego organizmie zawierała się w stężeniu 0,50 mg w litrze wydychanego powietrza (godz. 17:32), po kilku minutach – 0,53 mg/l (godz. 17:51), a na w badaniach wykonanych na K. stężenie miało już tendencję malejącą. Badanie wykonane o godz. 18:20 wskazało na stężenie 0,43 mg w litrze wydychanego powietrza, a trzecie - stężenie 0,43 mg w litrze wydychanego powietrza.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. U. (k. 25-26, 51 akt); protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwami wzorcowania (k. 3-6), notatka urzędowa (k. 2).

A. U. urodził się (...) w C.. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu malarz budowlany, pracuje jako pracownik fizyczny w firmie (...) w G., gdzie uzyskuje dochód ok. 3.000 zł, posiada nieruchomości w postaci gospodarstw rolnych o pow. 6,82 ha i 1,04 ha i samochód o wartości 7.000 zł oraz dwa ciągniki rolnicze o wartości 15.000 zł, jest żonaty, ojcem trójki dzieci w wieku 15, 11 i 2 lata. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie był karany sędziwnie ani za wykroczenia w przeciągu ostatnich kilku lat. Sam prowadzi gospodarstwo rolne, uprawia zboże i kukurydzę, m.in. ciągnikiem zwozi zboże do magazynu, który ma na własnej posesji.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 25-26, 35-36 i 51 akt), dane o karalności (k. 17), zaświadczenie o wpisach do ewidencji kierowców naruszających przepisów ruchu drogowego (k. 9), pismo Wójta Gminy C. (k. 16), dane z baz PESEL i KRS (k. 18-19, 21), dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów (k. 22-23), informacja o dochodach (k. 24).

Oskarżony wysłuchany w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których potwierdził w pełni przebieg zdarzenia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie opisanego przez niego przebiegu zdarzenia, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uwzględnił również dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy daje podstawę do przyjęcia, że oskarżony winien jest popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia oskarżonego i protokoły użycia urządzeń pomiarowych jednoznacznie przemawiają za uznaniem, iż czyn oskarżonego miał charakter umyślny. Sąd podzielił zatem kwalifikację zarzutu aktu oskarżenia, uznając, iż czyn oskarżonego, polegający na prowadzeniu samochodu w stanie nietrzeźwości wypełnia znamiona art. 178a § 1 kk.

Uznając sprawstwo oskarżonego co do zarzucanego mu czynu za w pełni dowiedzione Sąd skorzystał z możliwości przewidzianej w treści art. 66 § 1 kk i warunkowo umorzył wobec A. U. postępowanie karne na okres dwóch lat próby. Zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 178a § 1 kk mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 kk, co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania wobec dotąd niekaranego sprawcy czynu.

Sąd rozważył także na tle ujawnionych materiałów sprawy zakres społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, biorąc pod uwagę okoliczności strony przedmiotowej i podmiotowej.

Sąd stwierdził po pierwsze, że oskarżony w rzeczywistości prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości, spełniając warunki, które ustawodawca wymienił w art. 178a §1 kk.

A. U. nie był trzeźwy, rozpoczynając w dniu zdarzenia podróż jako kierujący ciągnikiem, jednakowoż zawartość alkoholu w jego organizmie daleka była od stanu alkoholowego upojenia. Badanie A. wykonane o godz. 18:20 wskazało już wartość niższą od dwóch pierwszych, zatem domniemywać można, że alkohol w ciele oskarżonego ulegał już rozkładowi i wydalaniu. Co prawda drugi pomiar wykazał znowu wartość odrobinę wyższą, ale ta nielogiczność mieści się w granicach niepewności pomiarowego urządzenia (0,02 mg/l). Oskarżony spożywał alkohol w postaci piwa, czyli nie należący do gatunku mocnych alkoholi. Przejechał tylko nieznaczną odległość.

Przedstawione wyżej okoliczności w niczym nie uzasadniają zachowania oskarżonego, pozwalają jednak na znalezienie jego motywów, w minimalnej co prawda części, lecz jednak w pewien sposób tłumaczących go. Oskarżony podjął się prowadzenia pojazdu wierząc, że nieznaczną ilość wypitego przezeń alkoholu została już wyeliminowana, nie mając podejrzania, że w jego organizmie nadal znajdować się może alkohol.

Sąd wziął także pod uwagę i to, że oskarżony nie był dotąd karany za przestępstwa, odnotowane dwa wykroczenia zostały popełnione wiele lat temu (w 2012 i 2013 r.), a sposób jego życia przed popełnieniem przypisanego mu czynu, pozwala na stwierdzenie, że czyn, którego popełnienia się dopuścił stanowił, co prawda ze wszech miar naganny, lecz tylko eksces w stosunku do jego dotychczasowego trybu życia.

Powołane powyżej okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie stanowiska, iż społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna.

Sąd umarzając wobec oskarżonego postępowanie karne wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać wobec A. U. osiągnięte w wyniku przeprowadzonego postępowania. Zdaniem Sądu już sam fakt postawienia mu tak haniebnego zarzutu i występowania przed Sądem w charakterze oskarżonego był dla oskarżonego wystarczająco stresującym przeżyciem oraz powinien niewątpliwie odstraszyć go od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej.

Postępowanie karne winno spełnić również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia sądu rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo, szczególnie tego typu, co popełnione przez oskarżonego występki, spotka się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, kształtując z drugiej strony postawy akceptowane społecznie. Chodzi zatem o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że przepisy prawa karnego zapewniają skuteczne ściganie sprawców i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku ich naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, wedle której wysuwany pod adresem sądu oczekiwaniem jest, by orzekł on w sposób sprawiedliwy, dający przy tym efekt eliminowania negatywnych, przestępczych zachowań.

Zdaniem Sądu odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary i warunkowe umorzenie postępowania karnego nie stoi w sprzeczności z zasadą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwidocznionej w treści art. 53 § 1 kk. Zastosowanie wobec A. U. represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu, na tle ujawnionych wyżej okoliczności, środkiem zbyt surowym, a wymieniona wyżej zasada zrealizowana została już poprzez szybkie ustalenie sprawy przestępstwa i jego osądzenie.

Ponadto w celu wzmożenia skutków, o których mowa była wyżej Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i wymierzył oskarżonemu świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.500,- złotych.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 67 § 3 kk nie było obligatoryjne. Sąd uznał jednak, że oskarżony ponieść musi konsekwencje swego zachowania także i w zakresie pozbawienia go możliwości kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym, tj. tego rodzaju, jakim kierował on popełniając przestępstwo. Najtrudniejszą kwestią był wymiar środka karnego. Zgodnie z zapisem we wspomnianym wyżej przepisie zakaz taki orzeczony być mógł na czas do 2 lat. Okoliczności sprawy, dotyczące osoby oskarżonego i mające wpływ na zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia spowodowały, że Sąd poprzestał na zastosowaniu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na krótszy z możliwych okresów, stosując go wobec oskarżonego na czas jednego roku. Trudno bowiem przyjmować jakiś matematyczny wzór przeliczając ilość promili na lata zakazu, pomijając oczywiste różnice, dotyczące cech indywidualizujących poszczególnych sprawców tego typu przestępstw. Inny, niż zastosowany wymiar orzeczonego zakazu byłby sprzeczny z funkcjami, jakie ten środek karny ma wobec niego spełnić. Środek karny, podobnie jak i kara, nie ma być odwetem, czy mechanicznym i matematycznym przeliczeniem uzyskanych w sprawie danych. Fakt pozbawienia oskarżonego możliwości kierowania pojazdami nawet na okres roku stanowić będzie dla niego znaczącą dolegliwość, ponieważ zmuszony on jest dojeżdżać do pracy do innej miejscowości korzystając z pomocy kolegi, któremu za to płaci (k. 51).

Zasądzenie przez Sąd świadczenia pieniężnego na rzecz instytucji, wymienionej w dyspozycji art. 43a § 1 kk wspomóc ma wychowawczą rolę, jaką niniejsze orzeczenie wypełnić ma tak w stosunku do osoby oskarżonego, jaki i wobec wszelkich możliwych odbiorców treści decyzji Sądu. Sytuacja materialna oskarżonego nie stoi, w opinii Sądu, na przeszkodzie, by z możliwości wskazanej przez ustawodawcę w art. 67 § 3 w zw. z art. 39 pkt 7 w zw. z art. 43a § 1 kk skorzystać, a wymieniona w wyroku kwota 1.500,- zł leży w zakresie możliwości finansowych A. U., który będzie musiał podjąć starania, aby poczynić oszczędności z wynagrodzenia za pracę, pozwalające na uzyskanie kwoty równej zasądzonemu świadczeniu.

Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 sierpnia 2019 r. przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi zakazu prowadzenia pojazdów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk, zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego oraz zakres nałożonych na niego w wyroku obowiązków o charakterze majątkowym.

SSR Agata Makowska-Boniecka

C., 5 grudnia 2019 roku